

Søndag Seksagesima:

I dagens evangelielæsning hører vi lignelsen om bondemanden, som går ud for at så sin mark med korn. Det handler om tro, forklarer Jesus, idet han udlægger lignelsen for disciplene; men, selv om billedet umiddelbart kan virke helt ligetil, fristes man til at spørge med disciplene: ”Hvordan skal vi forstå det?”

For selv om vi måske er helt med på, at det handler om, hvordan vi modtager Guds Ord, så kan vi stadig stå tilbage med en følelse af usikkerhed. ”Hvilken jord er jeg?”, fristes man måske til at spørge. Og hvad er konsekvensen, hvis ikke mit liv kun bærer god frugt? Hvordan står jeg så i forholdet til mit medmenneske – og hvordan står jeg i forholdet til Gud?

Den store danske teolog K. E. Løgstrup har engang sagt, at vi mennesker bærer stykker af hinandens liv i hænderne. Sagt med andre ord: Vi kan kun for alvor have noget med hinanden at gøre, hvis vi tager ansvar for at holde et stykke af den andens liv i vores hænder.

De dybeste relationer, vi som mennesker kender til, er da også baseret på, at vi bærer på et stort stykke af hinandens liv: Det gælder både i familien, i parforholdet, og i særdeleshed i forældreskabet. Alle disse relationer er relationer, der kun kan lykkes for så vidt, vi stoler på hinanden; for så vidt, vi hver især er opgaven voksen. Sådan er det med menneskelivet generelt – og sådan er det i særdeleshed også i kristendommen.

For relationer kan kun blomstre i en gensidig tillid til, at man hver især tager vare på det, man er blevet betroet. De kan altså kun blomstre dér, hvor vi formår at være god jord. Er vi det, så bærer vores liv frugt i mødet med vores medmenneske.

Relationer kræver altså, at vi påtager os et ansvar for den anden vel vidende, at vi ved at holde et stykke af den andens liv i vores hænder besidder en indflydelse, ja en vis magt over den andens liv. Og her ville jeg jo gerne kunne stå og sige, at det er et ansvar, vi altid er os voksne; at vi altid er god jord. Men jeg behøver ikke kigge længere end til mig selv for at indse, at det, desværre, ikke altid er tilfældet.

For vi mennesker er ikke ufejlbarlige, og uanset hvem, man er, så er én ting sikkert: Vi vil allesammen før eller siden svigte det ansvar, vi har over for et andet menneske. Før eller siden vil vi vende os bort fra Guds Ord og miste blikket for vores medmenneske - og dermed gøre skade på nogle af de livstykker, vi er blevet betroet.

Det kan fx være, vi taber et andet menneskes livstykke på gulvet, fordi vi har vores fokus alle mulige andre steder. Det kan være, vi smider den andens livstykke væk, fordi vi er egoistiske og egentlig bare gerne vil have mere fokus på os selv. Eller det kan være, at vi prøver at knuge den andens livstykke tæt ind til os i forsøget på at eje den anden, så vi ender med at kvæle det.

Mulighederne for at svigte hinanden er konstant til stede i vores liv. De er et grundvilkår, som vi lever med, og det betyder også, at vi svigter hinanden: Vi svigter vores familie, vores venner, vores partner, og ja, endda også vores børn. Vi svigter,

fordi vi ganske enkelt har svært ved at lade være. For der findes intet menneske, der kun er god jord. Der findes intet menneske, der aldrig kaster det bort, som er blevet det givet.

Men hvad stiller vi op med de livsstykker, vi ikke formår at forvalte? Hvad stiller vi op med os selv og hinanden, når vi ikke formår at bære hinanden med den varsomhed, vi burde? Hvis intet menneske er ufejlbarligt, og vi alle veksler mellem god og dårlig jord, hvad skal der så blive af os?

Jeg synes, der er noget utroligt opløftende ved, at det er disciplene, der stiller spørgsmål til Jesu fortælling i dag. For selv disciplene, der om nogen burde vide, hvad svaret er, må bede Jesus om at udlægge det. Disciplene er med andre ord også bare mennesker. Også de taber de livsstykker, de er blevet betroet: De svigter deres familie, når de forlader dem for at følge Jesus; de svigter hinanden, når de kæmper internt om deres plads i hierarkiet; og de formår både at tvivle på og forråde Jesus flere gange undervejs. Disciplene har altså heller ikke altid ører, der hører, eller hænder, der bærer varsomt. Og det skyldes vel, i bund og grund, at der findes ét eneste menneske, der udelukkende er god jord – og det er Gudsmennesket.

Jesus Kristus er Ordet. Vi andre er modtagere. Vi hører ordet, vi bærer det med os - og vi taber det igen undervejs, ligesom vi taber vores medmennesker. Men vender vi tilbage til lignelsen, så vil vi bemærke noget andet og helt afgørende.

For vender vi blikket væk fra os selv og vores egen formåen, så vil vi bemærke, at bondemanden konsekvent strør ødselt om sig med kornet. Vi hører altså, at Gud ikke bare planter Ordet i os, når vi er god jord. Tværtimod giver Gud os igen og igen chancen for at modtage Ordet - og dermed muligheden for at vokse i troen og i kærligheden til vores medmennesker.

I dag er derfor i sandhed en ny dag med nye muligheder, fordi Gud hver eneste dag rækker sin barmhjertige skaberhånd frem mod os og inviterer os til at tage imod Ham. Velvidende, at vi fejler; og velvidende, at vores medmenneskes livstykker ikke altid forvaltes, som de burde.

Lad os derfor gøre vores bedste for i troen at gå Gud i møde i vores medmenneske. Lad os fatte mod til at samle de livstykker op, som vi har tabt eller kastet fra os undervejs, og forsøge at hele dem. Og lad os glæde os over, at de livsstykker som går uigenkaldeligt tabt undervejs, når vi taber Ordet og ikke formår at være god jord, dem bærer og heler Gud.

Amen!